

Boğaziçi'nde bir köşk

Boğaziçi'nin kıyısında küçük bir köy vardı. Köyün denize açılan meydanı çay bahçeleriyle doluydu. İki yanı rengârenk cumbalı evler sıralı bir yokuş, meydana bakan iskeleye iniyordu.

Yokuşun tepesindeyse, büyük bir bahçenin içinde, uzun süredir boş duran tarihi bir köşk vardı. Köşkün son sahibi, zengin bir tüccardı. Yokuş tırmanmayı göze alamadığından evi bir türlü kullanamamış, satılığa çıkarmıştı. Ama fiyatı çok yüksekti. Kimse köşkü almaya yanaş-

mıyordu. Binanın boş kalması da mahalledeki çocukların işine geliyordu doğrusu. Çocuklar, duvarlarını saran dev sarmaşığa tırmanıp, köşkün bahçesine atlıyor; ağaçlardan erik, kiraz, incir, kayısı, nar koparıp, afiyetle yiyorlardı.

Günlerden bir gün, köşkün önünde gürültüyle bir kamyon durdu. Kamyonu ilk gören, kedisi Pısırik'la incir ağacının tepesinde pinekleyen Doğaç'tı. 'Güzel günlerin sonu geliyor galiba,' diye düşündü. Pısırik huzursuzlandı. Harika bir uyku çekmek varken, hareketlenmenin ne anlamı vardı şimdi?

Bahçe kapıları açıldı. Kamyondan çıkan ustalar, işçiler içeriye daldılar.

Kısa sürede hummalı bir çalışma başladı. Zararlı otlar temizlendi, ağaçlar budandı. Çimler için yeni bir sulama sistemi kuruldu. Binanın çatısındaki kiremitler değiştirildi. Kapılar, pencereler onarıldı. Duvarlar boyandı. Sarmaşık kökünden kesildi.

Bir ay içinde tarihi köşk baştan aşağı pırıl pırıl oldu.

Küçük Doğaç, ‘Anlaşılan köşk satıldı,’ diye düşündü. Pısırik, bu konuyla ilgilenmemeye kararlıydı.

Bina onarıldıktan sonra, bahçenin denize bakan güney cephesinde de bir çalışma başladı. Bahçe burada bir uçurumla denize ulaşıyordu. Uçurum, kazmalarla didik didik edilerek oyuldu ve tam ortasına, bir merdiven inşa edildi. Merdivenin göbeğineyse, koyu camlı bir asansör konuldu.

Belli ki, köşkün yeni sahibi, kimselere görünmeden bu asansörden inip çıkacaktı. Zorunlu durumlarda da merdiveni kullanabilecekti.

Köşkün yeni sahibi

Bir süre sonra mahalleli, köşkü kimin satın aldığını öğrendi.

Köşkün yeni sahibi ünlü bir yazardı: Seyfettin Sarıgöl!

Doğrusu, mahallenin berberinden öğretmine, terzisinden bakkalına kadar herkes şaşır-mıştı. Pısırik’sa umursamadı bile.

Mahalle sakinleri, “Yazarlar bu kadar zengin olabiliyor mu?” diye birbirlerine sordular.

Küçük Sultan, Sarıgöl’ün birkaç kitabını

okuyup sevmiştir. Hatta merak etmiş, internetten tüm hayat hikâyesini indirip okumuştur.

Bilmiş bir ifadeyle, “Seyfettin Sarıgöl, bildiğimiz yazarlara pek benzemiyor,” dedi. “Bir ke-re, kitapları tüm dünya dillerine çevriliyor. Ame-rika, Çin, İngiltere, Kore, Hindistan ve Türkiye’de tanınıyor...”

Doğaç’ın, okumakla arasının iyi olduğu söy-lenemezdi. Gününü daha çok, kedisıyla ağaçla-rın tepesinde yatarak geçirirdi. Aslında sırf te-pelerden aşağıya baktığı için, iyi bir gözlemci

sayılabilirdi. Yazarların hayatını şimdiye kadar hiç merak etmemişti doğrusu.

“Üstelik, yazdığı hikâyeler televizyon dizisi haline getiriliyor,” diye devam etti Sultan. “O zengin olmasın da kim olsun?”

Mahallelinin iyice kafası karışmıştı. ‘Biz sa-dece futbolcular zengin olur sanırdık. Demek, yazarlar da zengin olabiliyormuş,’ diye düşün-düler.

Muhterem Hanım, “Zengin ama, o koskoca köşkte yalnız yaşadığı söyleniyor,” diye iç çekti. “Yalnız olduktan sonra paranın ne faydası var?”

Minik Sultan hemen atıldı: “Eğer başarılı ol-mak istiyorsanız, yalnızlığı göze alacaksınız.”

Emine Hanım çokbilmişti. Herkesin görme-diği şeyleri gördüğünü iddia ederek övünürdü.

“Bence yalnız falan değil,” diye yapıştıırver-di. “On beş hizmetçiyle birlikte yaşıyormuş. Tam beş tane aşçısı olduğu söyleniyor. İki kişi de alışveriş işleriyle görevliymiş. Üç tane de bekçisi varmış. Elini sıcak sudan soğuk suya değdirmiyormuş.”